

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) นั้นมีหลายประเภท โดยสามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1) ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property) หมายความรวมถึง สิทธิบัตร และเครื่องหมายการค้า เป็นต้น

2) ลิขสิทธิ์ (Copyright)¹

ปัจจุบันทรัพย์สินทางปัญญามีบทบาทและความสำคัญต่อการดำเนินธุรกิจการค้าขายและเศรษฐกิจของประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นทำให้การคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา มีผลกระทบมากขึ้นในหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา บรรดาประเทศต่าง ๆ จึงให้ความสำคัญต่อทรัพย์สินทางปัญญา ดังที่จะเห็นได้จาก การมีความตกลงระหว่างประเทศตามอนุสัญญากรุงเบอร์น (Berne Convention) ซึ่งได้ตกลงเกี่ยวกับเรื่องของลิขสิทธิ์ อนุสัญญากรุงปารีส (Paris Convention) ซึ่งได้ตกลงเกี่ยวกับสิทธิในทรัพย์สินอุตสาหกรรมต่าง ๆ และรวมถึงสิทธิบัตร และความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า (The Agreement on Trade-Related Aspects of Intellectual Property Rights) ประเทศไทยในฐานะที่เป็นภาคีสมาชิกตามอนุสัญญาฉบับต่าง ๆ ได้ออกกฎหมายภายใน เพื่อให้ความคุ้มครองแก่ทรัพย์สินทางปัญญาด้วย

ประเทศไทยมีกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาอยู่หลายฉบับรวมถึง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 พระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3)

¹บรรยง พวงราช, *คำอธิบายกฎหมายสิทธิบัตร*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2542), หน้า 51-52.

พ.ศ. 2542 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายความการค้า พ.ศ. 2534 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543 ด้วย โดยกฎหมายแต่ละฉบับก็มีแนวคิดและเจตนารมณ์ของกฎหมายแต่ละฉบับที่ต่างกัน ตลอดจนหลักการพื้นฐาน ลักษณะของงานและเงื่อนไขในการให้ความคุ้มครองก็มีความแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้เพื่อคุ้มครองประโยชน์ของเจ้าของงานแต่ละประเภทแตกต่างกัน

เนื่องจากลิขสิทธิ์เป็นสิทธิไม่มีรูปร่างเป็นทรัพย์สินที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ได้แก่ งาน วรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ โดยงานดังกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องเป็นงานที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่เสมอไป หากเพียงแต่ผู้สร้างสรรค์ต้องสร้างขึ้นด้วยความสามารถของตนเอง ไม่เป็นการลอกเลียนแบบหรือทำซ้ำงานของบุคคลอื่นที่ได้สร้างสรรค์ไว้ก่อนแล้ว แต่ลิขสิทธิ์ไม่ได้ห้ามทำเหมือนซึ่งในประเด็นนี้จะตรมข้ามกับสิทธิบัตร โดยสิ้นเชิง นอกจากนี้แล้วงานลิขสิทธิ์ไม่ได้พิจารณาถึงคุณค่าของงานว่าจะมีคุณค่าหรือไม่ ลิขสิทธิ์เป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่เจ้าของสิทธิมีสิทธิห้ามบุคคลอื่นทำซ้ำ คัดแปลง โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์นั้น ทั้งยังเป็นสิทธิที่เป็นทรัพย์สินอันมีกำหนดระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนดอันแตกต่างจากกรรมสิทธิ์ของทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หากมีการสร้างสรรค์งานขึ้นมาหนึ่งชิ้น ที่มีลักษณะตามเงื่อนไขที่สามารถได้รับความคุ้มครองในฐานะเป็นงานศิลปกรรมประเภทศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ในมาตรา 4 (7) วางหลักไว้ว่า งานศิลปประยุกต์ ได้แก่ งานที่นำเอางานตาม (1) ถึง (7) อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างรวมกันไปใช้ประโยชน์อย่างอื่น นอกเหนือจากการชื่นชมในคุณค่าของตัวงานดังกล่าวนั้น เช่น นำไปตกแต่งวัสดุหรือสิ่งของอันเป็นเครื่องใช้ หรือนำไปใช้เพื่อประโยชน์ทางการค้า ยกตัวอย่างเช่น วาดรูปดอกไม้ทำขึ้นบนพรม หรือการออกแบบลวดลายปากกา ซึ่งงานดังกล่าวนอกจากจะมีลักษณะเข้าเงื่อนไขที่สามารถได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์แล้ว ในขณะเดียวกันยังมีลักษณะเข้าเงื่อนไขที่สามารถได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ได้อีกด้วย

ซึ่งสิทธิบัตรจะมีสิทธิบัตรการประดิษฐ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ สำหรับสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์นั้นมีลักษณะทางศิลปะ ซึ่งใช้กับผลิตภัณฑ์ อาจมีลักษณะไปพ้องกับกฎหมายลิขสิทธิ์ตามตัวอย่างข้างต้นได้ โดยสิทธิบัตร การออกแบบผลิตภัณฑ์จะมีสิทธิพิเศษที่กฎหมายบัญญัติให้เจ้าของสิทธิบัตร คือ มีสิทธิ แต่เพียงผู้เดียวในการผลิต ใช้จ่าย มีไว้เพื่อขาย เสนอขายหรือ นำเข้ามาในราชอาณาจักร ซึ่งผลิตภัณฑ์ตามสิทธิบัตร โดยกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์จะมีกำหนด ระยะเวลาในการคุ้มครอง 10 ปี นับแต่วันขอรับสิทธิบัตร ซึ่งการได้มาจะทำ

โดยการจดทะเบียนต้องมีการตรวจสอบหลักเกณฑ์ของกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบ ผลิตภัณฑ์ คือ ต้องเป็นการออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่เพื่อการอุตสาหกรรมรวมทั้งหัตถกรรม

จากหลักเกณฑ์ที่กฎหมายทั้งสองฉบับกล่าวไว้ จะเห็นได้ว่า การก่อให้เกิดสิทธิ ขึ้นตอนตลอดจนกระบวนการได้มามีลักษณะที่แตกต่างกัน คือ ในกฎหมายลิขสิทธิ์ กฎหมายให้การคุ้มครองโดยอัตโนมัติทันทีเมื่อได้สร้างสรรค์ขึ้น โดยอาศัยหลักการ สร้างสรรค์ด้วยตนเอง (Originality) ในกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์กฎหมาย ให้ความคุ้มครองเมื่อมีการจดทะเบียนโดยอาศัยหลักความใหม่ (Novelty) ของงานสร้างสรรค์

นอกจากนี้สิทธิดังกล่าวยังสามารถโอนสิทธิหรืออนุญาตให้ใช้สิทธิได้ โดยทำตาม วิธีการที่กฎหมายแต่ละฉบับกำหนดไว้ โดยหากเป็นการโอนลิขสิทธิ์ให้สามารถโอน ให้แก่กันได้ตามกฎหมายลิขสิทธิ์มาตรา 17 ส่วนสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ ให้สามารถโอนสิทธิให้แก่กันได้ตามกฎหมายสิทธิบัตรมาตรา 38 มาตรา 41 และมาตรา 65

จึงเห็นได้ว่า ผู้ทรงสิทธิในลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่ว่าจะ ได้สิทธิมาโดยการสร้างสรรค์ การโอน หรือโดยทางอื่น ๆ ที่กฎหมายกำหนดไว้ กฎหมาย ถือว่าเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานนั้นแล้วแต่กรณี หากบุคคลอื่นที่ไม่ได้รับอนุญาต ได้กระทำการใดต่องานนั้น ๆ ก็จะเป็นการละเมิด ต้องมีโทษตามที่ได้กำหนดไว้

ในกรณีที่เป็นปัญหา คือ ความไม่ชัดเจนของกฎหมายในกรณีที่มีความคาบเกี่ยวกัน ของสิทธิในการให้ความคุ้มครองแก่งานหนึ่งชิ้นที่มีลักษณะเข้าเงื่อนไขทั้งตามกฎหมาย ลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ในเวลาเดียวกัน ซึ่งงานที่คล้ายคลึง กันควรจะได้รับคุ้มครองตามกฎหมายฉบับใด อาจก่อให้เกิดปัญหาที่ตามมา

คือ ปัญหาในเรื่องอัตราโทษและความรับผิดชอบในทางอาญาในกรณีที่มีการละเมิดสิทธิ ตลอดจนระวางโทษที่มีความแตกต่างกัน จากความแตกต่างในสภาพของโทษที่ได้รับ ทำให้เจ้าของงานสามารถเลือกดำเนินคดีได้ ยกตัวอย่างเช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6379/2537 เป็นกรณีของความคาบเกี่ยวกันของสิทธิตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร การออกแบบผลิตภัณฑ์ ในงานออกแบบปากกาแลนเซอร์ คาเคท โดยโจทก์เลือกที่จะใช้กฎหมายลิขสิทธิ์บังคับใช้กับจำเลย โจทก์ฟ้องคดีว่าละเมิดลิขสิทธิ์ในงานศิลปกรรม ประเภทศิลปประยุกต์ที่โจทก์ได้ริเริ่มสร้างสรรค์ขึ้น หากพิจารณาแล้วเห็นว่า น่าจะเป็นเรื่องของสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ แต่โจทก์ไม่เลือกที่จะขอรับความคุ้มครอง ในรูปแบบกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ แต่อาศัยความคาบเกี่ยวกันของกฎหมายลิขสิทธิ์ตีความว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งศาลฎีกาได้พิพากษาว่า โจทก์สามารถฟ้องตามกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ เท่ากับโจทก์สามารถเลือกความคุ้มครองได้ ในขณะเดียวกัน ผู้ถูกฟ้องอาจต่อสู้ได้เช่นกันว่างานดังกล่าวไม่ใช่งานอันมีลิขสิทธิ์แต่เป็นเรื่องของสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์เมื่อ โจทก์ไม่จดทะเบียนเพื่อขอรับความคุ้มครองก็ถือว่าไม่ใช่งานอันมีสิทธิบัตรและไม่ใช่งานอันมีลิขสิทธิ์ จากปัญหาดังกล่าว ย่อมไม่เป็นที่ธรรมต่อผู้ถูกฟ้อง เพราะความไม่ชัดเจนของกฎหมายทำให้เจ้าของสิทธิสามารถเลือกกฎหมายคุ้มครองได้ โดยเลือกบทบัญญัติที่เป็นคุณกับตนมากกว่า ทำให้การบังคับใช้และการตีความกฎหมายไม่เป็นธรรมและทำให้เจตนารมณ์ของกฎหมายถูกเบี่ยงเบนไป ตลอดจนปัญหาเรื่องการกำหนดค่าเสียหาย สำหรับกรณีงานที่มีความคุ้มครองคาบเกี่ยวกันของสิทธิที่แตกต่างกัน จากหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ตามมาตรา 64 วางหลักไว้ว่า “ในกรณีที่มี การละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ละเมิดชดใช้ค่าเสียหายแก่เจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรงของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียประโยชน์และค่าใช้จ่าย อันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงด้วย”

ส่วนหลักกฎหมายสิทธิบัตรตามมาตรา 77 ตรี วางหลักไว้ว่า “ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรตามมาตรา 36 หรือมาตรา 63 หรือมาตรา 65 ทศ ประกอบด้วย 36 ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ฝ่าฝืนชดใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตร ตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร โดยคำนึงถึงความร้ายแรง

ของความเสียหาย รวมทั้งการสูญเสียประโยชน์และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการบังคับตามสิทธิของผู้ทรงสิทธิบัตรหรือผู้ทรงอนุสิทธิบัตรด้วย”

ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับต่างให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจได้โดยอิสระ ทำให้เกิดปัญหาในการใช้ดุลพินิจของศาล ในข้อเท็จจริงที่มีลักษณะเดียวกันแต่มีการใช้บังคับกฎหมายในลักษณะที่มีความเคร่งครัดต่างกัน ทำให้การวินิจฉัยขาดบรรทัดฐานที่ชัดเจนไม่เกินไปในแนวทางเดียวกัน เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับชดเชยเกินกว่าความเสียหายที่แท้จริง ก่อให้เกิดปัญหาว่าการใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายนั้นถูกต้องเหมาะสมเพียงใด และค่าเสียหายจำนวนดังกล่าวสามารถชดเชยและเยียวยาความเสียหายได้อย่างแท้จริงและเป็นธรรมหรือไม่

นอกจากปัญหาข้างต้น ยังก่อให้เกิดปัญหาในเรื่องของการบังคับคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความคาบเกี่ยวกันของสิทธิตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งตามกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ไม่ได้มีบทกฎหมายอันเป็นบทเฉพาะ สำหรับการบังคับคดีกับลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรจึงต้องนำหลักเกณฑ์หรือแนวทางในการบังคับคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาปรับใช้โดยอนุโลม ซึ่งพบว่า การบังคับคดีจะทำกับสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์หรือเอกสารอื่น ๆ รวมทั้งสิทธิเรียกร้องที่ปวงที่มีอยู่ในทรัพย์สินเหล่านั้นหรือสิทธิที่มีอยู่กับบุคคลภายนอกโดยบุคคลภายนอกมีหน้าที่ต้องชำระหนี้ให้แก่ผู้ถูกบังคับคดี แต่การที่ลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์มีสภาพเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่างและไม่ใช้สิทธิเรียกร้องที่มีต่อบุคคลภายนอกแต่เป็นสิทธิที่กฎหมายรับรองและคุ้มครองและยังสามารถโอนเปลี่ยนมือได้ หากเกิดกรณีปัญหาว่า เจ้าของงานสำหรับงานที่มีลักษณะคาบเกี่ยวกันของสิทธิโอนสิทธิหรืออนุญาตให้ใช้สิทธิในงานไปแล้ว ปรากฏว่าเจ้าของงานถูกบังคับคดีโดยการยึดหรืออายัด แต่ผู้รับโอนยังคงใช้งานอยู่ ยกตัวอย่างเช่น นายแดงเป็นเจ้าของงานออกแบบปากกาหนึ่งด้าม ซึ่งงานออกแบบ ดังกล่าวมีลักษณะตามเงื่อนไขที่สามารถได้รับความคุ้มครองทั้งตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ในขณะเดียวกัน หากนางแดงโอนสิทธิในสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้แก่นายดำ แต่นายแดงยังคงถือความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์อยู่ หากปรากฏว่า นายแดงถูกพิพากษาให้ชำระหนี้ เจ้าพนักงานบังคับคดีมาทำการอายัดสิทธิ

ในลิขสิทธิ์ของนายแดงไป หากนายแดงไปขอซื้อสิทธิในสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์คืนจากนายดำ แล้วนำมาผลิตขายแข่งกับเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาที่ได้สิทธิในลิขสิทธิ์ไปอีก ย่อมก่อให้เกิดการลักลั่นในการบังคับใช้กฎหมาย ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นในเรื่องของความเป็นธรรมในงานชิ้นเดียวกันควรจะได้รับความคุ้มครองอย่างไร อันเป็นผลกระทบต่อระบบการดำเนินการบังคับคดีที่ล้มเหลว นำไปสู่ผลกระทบกระเทือนต่อสังคม

ดังนั้น จากข้อเท็จจริงและสภาพปัญหาดังกล่าว จึงทำให้ผู้ศึกษาต้องการศึกษาว่าการให้ความคุ้มครองในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์มีปัญหาในการให้ความคุ้มครองอย่างไร และควรที่จะได้รับความคุ้มครองอย่างไร อีกทั้งความคุ้มครองในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ควรจะเป็นอย่างไร

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา แนวความคิด เกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรในงานออกแบบผลิตภัณฑ์

2.2 เพื่อศึกษาถึงการให้ความคุ้มครองงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในลักษณะของงานศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับลักษณะของงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายสิทธิบัตร ทั้งในประเทศไทย ต่างประเทศ และระหว่างประเทศ

2.3 เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มครองงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

2.4 เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในลักษณะของงานศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับลักษณะของงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายสิทธิบัตร

3. สมมติฐานของการศึกษา

การให้ความคุ้มครองที่คาบเกี่ยวกันของสิทธิแรงงานนอกแบบผลิตภัณฑ์ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ ยังไม่มี ประสิทธิภาพเพียงพอแก่การใช้บังคับกับกรณีงานนอกแบบผลิตภัณฑ์ อันอาจทำให้เกิด ความไม่เป็นธรรมแก่คู่กรณี

4. ขอบเขตของการศึกษา

ผู้วิจัยจะศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา และแนวความคิดของ ลิขสิทธิ์และ สิทธิบัตรเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ โดยมุ่งประเด็นปัญหา ไปที่การวิเคราะห์ความคุ้มครองในงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในลักษณะของงานศิลป- ประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับลักษณะของงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมาย- สิทธิบัตร ทั้งในกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นประเทศ สหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษ และประเทศฝรั่งเศส แล้วนำมาวิเคราะห์กับกฎหมายไทย เพื่อเสนอแนะและหาแนวทางในการปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตร ในส่วนที่เกี่ยวกับงานออกแบบผลิตภัณฑ์ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและเหมาะสมต่อไป

5. วิธีดำเนินการศึกษา

ผู้วิจัยจะศึกษาโดยวิธีเชิงคุณภาพ ซึ่งใช้วิธีการศึกษาข้อมูลทางเอกสาร (Documentary Research) โดยเป็นการรวบรวมข้อมูลจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ และสิทธิบัตร หนังสือ ตำรากฎหมาย แนวคำพิพากษาของศาล อีกทั้งวิทยานิพนธ์ และวารสารต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงข้อมูลในรูปแบบอื่น ๆ ตลอดจน การสืบค้นข้อมูลจากทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet) โดยได้ศึกษารวบรวม ข้อมูลดังกล่าวแล้วนำมาวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบถึงความหมาย ความเป็นมา แนวความคิด เกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรในงานออกแบบผลิตภัณฑ์

6.2 ทำให้ทราบถึงการให้ความคุ้มครองงานออกแบบในลักษณะของงานศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับลักษณะของงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายสิทธิบัตร ทั้งในประเทศไทย ต่างประเทศ และระหว่างประเทศ

6.3 ทำให้ทราบถึงการวิเคราะห์ความคุ้มครองงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิบัตรการออกแบบผลิตภัณฑ์

6.4 ทำให้ได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานออกแบบผลิตภัณฑ์ในลักษณะของงานศิลปประยุกต์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์กับลักษณะของงานออกแบบผลิตภัณฑ์ตามกฎหมายสิทธิบัตร